వెట్టై - 1

(ది వారియర్)

మధుబాబు

వెట్టి–1
(ది వారియర్)

దుమ్ముతెరలు రేపుతూ దూసుకువచ్చింది ఆ జీపుకారు. సడన్ బ్రేకుతో చింతచెట్టు దగ్గర ఆగింది. ఎగిరి కిందికి దూకారు అందులో ఉన్న నలుగురు పర్సనాలిటీలు. పెద్దపెద్ద అడుగులతో చెట్టుకు ఆరుఅంగల దూరంలో ఉన్న చిల్లరకొట్టు దగ్గరకు పోయారు.

చెన్నకేశవులు నడిపే కొట్టు అది. చార్మినార్ సిగరెట్టు పాకెట్ల దగ్గరినుంచి సిరిసిపాలెం చింతపండుదాకా ఎటువంటి సరుకు కావాలన్నా ఖచ్చితంగా దొరికే దుకాణం.

"ఏంది బాబులూ, ఏం కావాల?" విసురుగా వచ్చిన ఆ పర్సనాలిటీలను చూసీ చూడగానే వినయంగా, వినమ్రంగా, మర్యాదగా అడిగాడు అతను.

"ఆరడుగుల ఎత్తుంటాడు. గడ్డం పెరిగి ఉంటుంది. ఒంటిమీది చొక్కా మాసిపోయి మరకలు పడి ఉంటుంది. మోకాళ్ళ దగ్గర చిరిగిపోయిన ప్యాంటు. ఇటుగా ఏమైనా వచ్చాడా?" అని అడిగింది ఒక పర్సనాలిటీ.

ఆశ్చర్యపడలేదు చెన్నకేశవులు. ఆళ్ళగడ్డ బిడ్డడు అతను. అయినదానికి కానిదానికి అనవసరంగా ఆత్రుతపడే ఘటం కాదు.

"మా ఊళ్ళో వాళ్ళల్లో మూడొంతుల మంది ఆరు అడుగుల ఎత్తే ఉంటారు. పది పదిహేనుమంది ఈ మధ్యన గడ్డాలు కూడా పెంచుతున్నారు. చిరిగిపోయిన ప్యాంట్లు, మరకలు పడిన చొక్కాలు వేసుకు తిరిగే రకాలు మాత్రం కాదు" నిబ్బరంగా అన్నాడు.

"ఓరోరి..... చతుర్లు వద్దు, నిజంగానే చెప్పు. అట్టాంటోడు ఇటుగానే వచ్చాడు. నీకుగాని ఏమైనా కంటపడినాడా?" కొంచెం అసహనంగానే అడిగింది రెండో పర్సనాలిటీ.

ఆ రోజు ఉదయం తమ ఊళ్ళోనుంచి వచ్చి తన దుకాణం తెరిచిన క్షణం నుంచీ అప్పటివరకూ అటుగా వచ్చిపోయిన జనాలందరినీ ఒకసారి గట్టిగా గుర్తు చేసుకున్నాడు చెన్నకేశవులు.

"లేదు. అసువంటివాళ్ళెవరూ ఇటుగా రాలేదు" పూర్తి నమ్మకంతో చెప్పాడు.

"నువ్వు మాకు ఒక చిన్నసాయం చేసిపెట్టాలి. చేసిపెడతావా?" ఉన్నట్లుండి అడిగింది మూడవ పర్సనాలిటీ.

"ఎసుమంటి సాయం?" కనులు చిట్లించి అనుమానంగా చూస్తూ అడిగాడు చెన్నకేశవులు.

"భయపడాల్సిన అవసరం లేదబ్బా... కొట్లాటలకి రమ్మని పిలవటం లేదు... మాట సాయం..." అన్నాడు.

"ఎసుమంటి మాట?" మరింత అనుమానంగా అడిగాడు చెన్నకేశవులు.

"ఆడుగాని, అసువంటివాడుగాని ఇటుగా వస్తే ఒక చిన్న ఫోనుకొట్టు. అంతే... అంతకుమించి ఏమీ చేయవలసిన అవసరం లేదు" అంటూ తన షర్టుజేబులో నుంచి ఒక మందపాటి కాయితం ముక్క తీసి ముందుకు జాచాడు నాలుగో పర్సనాలిటీ.

పది అంకెలు వేసి ఉన్నాయి దానిమీద. మొదటి మూడు అంకెల్నీ చూడగానే ఆ నెంబరు ఏ ఫోన్ కంపెనీదో కనిపెట్టేశాడు చెన్నకేశవులు.

"ఈ చుట్టుపక్కల ఈ నెంబర్లకు సిగ్నల్సు సరిగ్గా అందవు. మా ఓళ్ళు ఎవరూ ఈ నెంబర్లు వాడుకోరు" కనులు చిట్లిస్తూ చెప్పాడు.

"మరేమీ పరవాలేదబ్బా. ఒకసారి కాకపోతే రెండుసార్లు చెయ్యి. ఆడు కనిపించాడని ఒక్కమాట ఈ నెంబరుకు చెబితే చాలు..." అంటూ వెనక్కి తిరిగి తమ జీపుకారు దగ్గరకు బయలుదేరాడు మొదటి పర్సనాలిటీ.

"సిగిరెట్టుగాని, బీడీలుగాని ఏమీ వద్దా? కూల్డ్రింకులు మంచి కూల్‌గా ఉన్నాయ్..." అన్నాడు చెన్నకేశవులు.

"ఏమీ వద్దబ్బా. ఆడు కనిపించేదాకా అసలు తిండి కూడా తినేటట్టులేదు మా పని..." వెనక్కి తిరిగి కూడా చూడకుండా చెప్పి వెహికల్‌లో కూర్చున్నారు వాళ్ళు నలుగురు.

ఎంత హఠాత్తుగా వచ్చిందో అంతే హఠాత్తుగా కదిలిందది. దుమ్ముతెరలు రేపుతూ ముందుకు దూసుకుపోయింది.

"పావుగంటపాటు పోలీసులమాదిరి పెద్దపెద్ద ప్రశ్నలు వేశారు. నేను వాళ్ళకి

ఏదో బాకీ ఉన్నట్లు ఫోన్ చెయ్యమని చిన్నచీటీ చేతుల్లో పెట్టారు. ఒక్క బీడీకట్ట కూడా తీసుకోలేదు. కనీసం పిప్పర్‌మెంట్ బిళ్ళ కూడా ఖరీదు చేయలేదు. నేను మాత్రం ఈళ్ళు చెప్పినట్టు చేయాలట" కచ్చగా తనలో తను అనుకుంటూ చేతిలో ఉన్న కాయితాన్ని చింపి, ఉండగా చుట్టి రోడ్డుమీదికి విసిరేశాడు చెన్నకేశవులు.

గట్టిగా వీస్తున్నది గాలి. రోడ్డుమీద పడలేదు కాయితపు ఉండ. రెక్కలు వచ్చినట్టు తేలుతూపోయి, చింతచెట్టుకు అవతలివైపు పొదలమీద పడింది.

"ఏంట్రోయ్ చెన్నకేశవులూ... ఏంటో రుసరుసలాడుతున్నావ్.. ఏంటి కథ?" అంటూ ఒక కంఠం వినిపించేసరికి, తలతిప్పి పక్కకు చూశాడు చెన్నకేశవులు.

వాళ్ళ ఊరి ప్రెసిడెంటు... పొడుగ్గా లావుగా ఉన్న పొగచుట్టనొకదాన్ని నోటిలో పెట్టుకొని, అగ్గిపెట్టె కోసం లాల్చీ జేబులు తడుముకుంటూ కనిపించాడు.

"అయ్యా.... చూసుకోలేదు. ఆ ఎదవలెవరో జీపుకారులో ఎవడినో వెతుక్కుంటూ వచ్చి నా బుర్ర తినేసి పోయారు. ఆ గొడవలోపడి తమర్ని గమనించుకోలేక పోయినా..." అంటూ గబగబా ఒక అగ్గిపెట్టె అందించాడు.

"రోజులు పాడైపోయినయ్‌రా చెన్నకేశవులూ. ఎవణ్ణి చూడు.. ఏదో ఒక గొడవ... తన్నులాటలు... తగాదాలే జీవితాలైపోయినయ్... విసుగొచ్చేస్తోంది" పొగచుట్ట వెలిగించి, అగ్గిపెట్టె తిరిగి అతనికి ఇచ్చేస్తూ తన అభిప్రాయం వెల్లడించాడు ప్రెసిడెంటు.

"అయ్యా.. ఊళ్ళో నాగమ్మతల్లి పూజలు పెట్టుకుని తమరు ఇటుగా వచ్చారేంటి?" తన దుకాణంలో తను కూర్చునే కుర్చీని దుకాణం వెలుపలికి తెస్తూ అడిగాడు చెన్నకేశవులు.

"అమ్మాయి వస్తోందిరా.... నాగమ్మతల్లి పూజప్పుడు ఇంటి ఆడబిడ్డ లేకపోతే ఎట్లా?" కుర్చీలో కూర్చుంటూ తను ఊళ్ళో నుంచి రోడ్డుమీదికి వచ్చిన కారణం చెప్పాడు ప్రెసిడెంటు.

ఎడమచేతికి ఉన్న వాచివంక చూసుకున్నాడు చెన్నకేశవులు. "ఇప్పటికే గంట లేటు. ఈపాటికే వచ్చేసి ఉండాలి మూడుగంటల బస్సు"అంటూ దుకాణంలో ఉన్న ఐసుబాక్సు తెరిచి, ఒక కూల్‌డ్రింకు బాటిల్ తెచ్చి ఆ పెద్ద మనిషికి అందించాడు.

"ఇంతకీ ఆ జీపుకారులో వచ్చింది ఎవరు? బాటిల్‌ని అందుకుంటూ అడిగాడు ప్రెసిడెంటు.

"మన ఇలాకాఓళ్ళు కాదయ్యా... బళ్ళారికి దగ్గరగానో, కొంచెం అవతల గానో ఉంటారు. ఆళ్ళు ఇచ్చిన నెంబరు అటుపక్కదే. మనదికాదు" అన్నాడు.

"ఏదీ అది? ఒకసారి చూపించు..." ఖాళీ అయిన బాటిల్ కిందపెడుతూ చేతిని జాచాడు ప్రెసిడెంటు.

ఇరకాటంలో పడ్డాడు చెన్నకేశవులు. నోరుతెరచి అడిగిన తర్వాత వెంటనే ఇవ్వకపోతే ఏమైనా అనుకోవచ్చు. గంగిగోవు మాదిరి ఉండే ప్రెసిడెంట్‌లో విపరీతమైన చిరాకు దాక్కుని ఉంటుంది.

"రోడ్డుమీదికి విసిరేశానయ్యా.... ఉండండి.... చూసొస్తా..." అంటూ గబగబా చింతచెట్టు దగ్గరికి పోయాడు చెన్నకేశవులు. చించి ఉండచేసి విసిరేసిన ఆ ఫోనునెంబరు కాయితం గాలికి ఎగురుకుంటూ అవతలగా ఉన్న పొదలమీద పడటాన్ని చూసిఉండడంవల్ల తడుముకోకుండా తను అటే పోయాడు.

సన్నటి సందు ఉంది ఆ పొదలమధ్య. ఆ సందులోకి అడుగుపెట్టీ పెట్టగానే కరెంటుషాకు కొట్టినట్లయింది అతనికి.

వెల్లకిలా పడిపోయి ఉన్నాడు ఒక మనిషి. మాసిపోయిన గడ్డం, మచ్చలుపడిన షర్టు, మోకాళ్ళ వద్ద చిరిగిపోయిన ప్యాంటు.

గుబగుబలాడుతున్న గుండెల్ని చిక్కబట్టుకుని, నెమ్మదిగా ముందుకు వంగి, ఆ మనిషి చేతిమీద చెయ్యివేశాడు చెన్నకేశవులు.

చల్లగా తగులుతుందనీ, ఆ మనిషి ఊపిరి ఆగిపోయి అప్పటికి చాలాసేపై ఉంటుందనీ అనుకుంటున్న అతని అంచనా తప్పని వెంటనే తేలిపోయింది.

వెచ్చగా ఉంది చెయ్యి. ఒట్టిగా కాదు. నూట రెండో, నూట మూడో జ్వరం వచ్చినట్టు మంటలు మండిపోతోంది.

వచ్చినవాడు వచ్చినట్టే వెనక్కు తిరిగి దుకాణం దగ్గరకు పరిగెత్తాలని, తను విసిరేసిన ఫోను నెంబరు కాయితాన్ని వెతికి, దానిమీద నెంబర్‌కి వెంటనే ఫోను చెయ్యాలనీ వెనువెంటనే కోరికలు కలిగాయి అతనికి.

"బస్సు.. బస్సు వస్తోంది చెన్నకేశవులూ బస్సు.." కూర్చున్న కుర్చీలోంచి పైకిలేస్తూ ప్రెసిడెంట్ పెద్దకంఠంతో పిలిచేసరికి తను డైలామాలోనుంచి బయటపడ్డాడు.

తెలివితప్పి పడిపోయినట్లు చలనం లేకుండా పడివున్నాడు ఆ మనిషి. అప్పటి కప్పుడు ఎక్కడికీ పోలేడు. బస్సు దిగి కస్టమర్స్ ఎవరైనా దుకాణం దగ్గరకు వస్తే, తన నోటిముందు కూడు నాశనం అయిపోతుంది.

నెంబరు వేసి ఉన్న కాయితాన్ని వెతికే ఆలోచన మనస్సులోంచి తుడిచేసుకుని వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు అతను.

"ఏంట్రా ఆ స్పీడు... ఎందుకు అంత వేగం?" రాకెట్ మాదిరి దూసుకొస్తున్న బస్సుని గమనిస్తూ ఆశ్చర్యంగా కామెంట్ చేశాడు ప్రెసిడెంట్.

నిజమే అనిపించింది చెన్నకేశవులకి. ఎగుడు దిగుళ్ళు, ఎత్తుపల్లాలతో నిండి ఉంది ఆ రోడ్డు. ఎప్పుడో మూడు సంవత్సరాల క్రితం వేసిన రోడ్డు. పోయినేడు పడిన రెండే రెండు వర్షాలకి తారు కొట్టుకుపోయింది. గులకరాళ్ళు లేచిపోయి, పెద్ద పెద్ద గుంటలు ప్రత్యక్షం అయ్యాయి.

"ఆడు ఆ డ్రైవర్ మన ఊరి అల్లుడే... మనోళ్ళు ఎవరైనా బస్సులో ఉంటే మహా గీర చూపిస్తాడు. ఎందుకైనా మంచిది వీలుచూసుకుని ఒకసారి మీరు మాట్లాడండయ్యా. జోరువద్దని చెప్పండి" అంటూ మాట మధ్యలోనే మింగేశాడు చెన్నకేశవులు.

వేగంగా వస్తున్న బస్సు ఒక గోతిలోపడి రబ్బర్‌బంతి మాదిరి ఒక్కసారిగా పైకి లేచింది.

"అయ్యయ్యో.. అయ్యయ్యో..." అని అరిచాడు అప్పుడే ఊళ్ళో నుంచి రోడ్డుమీదికి వచ్చిన పౌరుడు ఒకతను.

అతను అరుస్తూ ఉండగానే షార్ప్‌గా పక్కకు తిరిగి, రోడ్డు పక్కకు దూసుకు పోయింది బస్సు. ఊడలు దిగిన మర్రిచెట్టు ఉంది అక్కడ. దభీమని శబ్దం చేసింది దాన్ని ఢీకొట్టిన బస్సు.

అక్కడితో ఆగలేదు అది. దబ్బున పక్కకు వంగి, మర్రిచెట్టు వెనకున్న పెద్దగోతిలోకి పడిపోయింది.

"చంపేశాడురా.... అందర్నీ అప్పనంగా చంపిపారేశాడు. వాడిని బతకనీయ కూడదు. ఆ మర్రిచెట్టుకి ఉరితీసి చంపాలి" కరకరలాడుతున్న కంఠంతో ఎనౌన్స్ చేస్తూ, అటుకేసి పరిగెత్తాడు ప్రెసిడెంటు.

ఆయనతో పాటు అప్పుడే వచ్చిన పౌరుడు, అతని వెనకే చెన్నకేశవులు ఇద్దరూ ఉరుకులు పెట్టారు.

అరుపులు, ఆర్తనాదాలు, ఏడుపులు, పెడబొబ్బలతో హోరెత్తి పోతున్నది మర్రిచెట్టు వెనుక వాతావరణం.

మందంగా ఉన్న అద్దాలను దభీదభీమని పగలగొట్టే ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు లోపల ఉన్న ప్యాసింజర్లు కొందరు.

"చూస్తారేంటిరా? రాళ్ళు తీసుకోండి. పైకి ఎక్కి పగలగొట్టేయండి" జీరపడిన కంఠంతో అరుస్తూ, చుట్టూ చూశాడు ప్రెసిడెంటు వాళ్ళకోసం.

వెల్లకిలాపడిపోయిన పశువు కాళ్ళని ఆకాశంలోకి ఎత్తినట్లు కనిపిస్తున్నాయి బస్సుటైర్లు. గిర్రు గిర్రున తిరుగుతూనే ఉన్నాయి ముందున్నవి.

బర్రె తలంత లావుగా ఉన్న కొండరాయి కనిపించింది చెన్నకేశవులకి. గట్టిగా పట్టుకుని, వెనుకభాగంలోకి పోయాడు.

అద్దం చాలా పెద్దది ఉంటుంది అక్కడ. రెండే రెండు దెబ్బలు పడితే పుటుక్కున పగిలి ఊరుకుంటుంది. లోపల గిలగిలా కొట్టుకుంటున్న జనం గబగబా బయటికి వచ్చేయొచ్చు.

గుండెలనిండా గాలి పీల్చుకుని పట్టుకొచ్చిన కొండరాయిని పైకి ఎత్తాడు అతను. అద్దం మీదికి విసరబోతుండగా – ఫెడీమ్మని శబ్దంచేస్తూ పగిలిపోయింది అద్దం.

"రండి...రండి... బయటికి వచ్చేయండి. వచ్చేయండి" తాను పట్టుకున్న రాయిని కిందికి వదిలేసి బిగ్గరగా అరిచాడు అతను.

లోపల ఉన్నవాళ్ళు ఎవ్వరూ బయటికి రాలేదు. బుస్సుమని వికృత ధ్వనులు చేస్తూ దూసుకువచ్చాయి ఎర్రటి మంటలు.

మొఖం మాడిపోయినంత పనయ్యేసరికి – తనకు తెలియకుండానే వెనక్కి దూకాడు చెన్నకేశవులు.

"ఏంట్రా ఆ మంటలు?" భయంగా అడిగాడు ప్రెసిడెంటు.

"ఎదవ నా బిడ్డలు ఎవరో పెట్రోలు క్యాన్లు వెంటబెట్టుకు వచ్చినట్లున్నారు. పగిలిపోయినట్లున్నాయ్ అవి" మంటలతోపాటు సుడులు తిరుగుతూ బయటికి వస్తున్న పొగల్ని చూస్తూ అన్నాడు.

బస్సు వెనుక భాగాన్ని మంటలు పూర్తిగా కమ్మేశాయి. పగిలిపోయిన అద్దం వెనుక నుంచి బయటికి దూకాలని ప్రయత్నిస్తే తప్పకుండా ఆ మంటల్లో చిక్కుకుని మాడి మసి అయిపోతారు.

తారాపథానికి చేరుకున్నాయి బస్సులో నుంచి వినవస్తున్న అరుపులు. కాళ్ళు చేతులు ఆడటం మానేశాయి చెన్నకేశవులకి.

"ముందుకు పోవాలిరా.... ముందున్న అద్దం" అంటూ తాను గోతిలోకి దిగబోయి, కాళ్ళు జారటంతో బోర్లాపడిపోయాడు ప్రెసిడెంట్.

"అయ్యయ్యో.... మీరు పడిపోయారేంటయ్యా? లేవండి బాబూ... లేచి నిలబడండి" ఆందోళనగా అంటూ ఆయన చేతుల్ని పట్టుకున్నాడు చెన్నకేశవులు.

అతని కనుచివర్ల నుంచి కనిపించింది ఒక కదలిక. ఎందుకో తెలియకుండానే ఝుల్లుమంది ఒళ్ళు.

ఓపికనంతా కూడగట్టుకుని తూలుకుంటూ వస్తున్నాడు చింతచెట్టు దగ్గర పొదల్లో అతనికి కనిపించిన మనిషి.

బస్సు వెనక నుంచి దూసుకువస్తున్న మంటల్ని చూశాడు కాబోలు. అటు రాలేదు. మర్రిచెట్టుకు అవతలివైపు నుంచి ఎగిరి బస్సుమీదికి దూకాడు. దూకిన వెంటనే పాదాలతో కిటికీ అద్దాలని దభీ దభీమని తన్నాడు.

పుటుక్కు పుటుక్కుమంటూ పగిలిపోయినయ్ అవి.

"పక్కకు తప్పుకోండి. అద్దం ముక్కలు కళ్ళలో పడితే కళ్ళు పోతాయ్" అంటూ ముందుకువంగి విండోకి అడ్డంగా బస్సు ఆ చివర నుంచి ఈ చివరదాకా బిగించి ఉండే ఇనుపగొట్టాన్ని పట్టుకుని బలంగా పైకి లాగాడు.

బస్సు పడిపోయిన అదటుకు అది బలహీనపడిపోయినట్లుంది కాబోలు - తేలికగానే ఊడి పైకి లేచిపోయింది.

"రండి.... వచ్చేయండి రండి" అని హెచ్చరిస్తూ ముందుకు వంగి లోపలికి చేతుల్ని జాచాడు అతను.

కిందపడిపోయిన ప్రెసిడెంటును వదిలేసి తాను కూడా ఉడత మాదిరి బస్సు మీదికి పాకాడు చెన్నకేశవులు.

అప్పటికే అరడజనుమందిని బయటికి లాగేశాడు ఆ మనిషి. భయంతో వణికి పోతున్నారు ప్యాసింజర్లు.

"దించేయ్... కిందికి దించేయ్" అంటూ అద్దాలు పగలగొట్టి తాను ఏర్పాటుచేసిన ఖాళీలోంచి బస్సులోకి జారాడు ఆ మనిషి.

"మంటలు... బస్సు తగలబడిపోతోంది. దిగబోకు" ఆందోళనగా అరుస్తూ అతన్ని ఆపటానికి చెన్నకేశవులు చేసిన ప్రయత్నం ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోయింది.

లోపలికి జారిన వెంటనే లబోదిబోమని అరుస్తున్న ఒక ఆడమనిషి నడుము పట్టుకుని కిటికీలో నుంచి బయటికి ఎత్తాడు ఆ మనిషి. మరో పదిసెకన్ల తరువాత నలుగురు పిల్లల్ని, ఇరవైసెకన్ల తరువాత ఇంకో ఎనిమిదిమంది మగవాళ్ళని చెన్నకేశవులకి అందించాడు.

ఊళ్ళో నుంచి రోడ్డుమీదికి వచ్చిన తమ గ్రామస్థుడి సహాయంతో అందరినీ పైకిలాగి, బస్సు కిందికి నెట్టివేయగలిగాడు చెన్నకేశవులు. తాను కూడా లోపలికి దిగాలని అనుకుంటుండగా, దబ్‌మని శబ్దంచేస్తూ పగిలిపోయింది బస్సు ముందుండే పెద్ద అద్దం.

"వెళ్ళండి. బయటికి వెళ్ళిపొండి" అని అరుస్తూ లోపలే ఉండిపోయిన అందరినీ ఆ ఖాళీలనుంచి అవతలికి నెట్టేశాడు ఆ మనిషి. మర్రిచెట్టును ఢీకొట్టిన వెంటనే ముందుకు వంగిపోయింది స్టీరింగు చక్రం. దానికీ సీటుకీ మధ్య చిక్కుకుపోయి కళ్ళు తేలవేసి ఉన్నాడు డ్రైవరు. ఎంతో ప్రయత్నం మీద అతన్ని ఇవతలికి లాగి చేతుల్లో మోసుకుంటూ బయటికి తీసుకొచ్చాడు ఆ మనిషి.

మొహాలు పగిలినయ్ చాలామందికి. చేతులు గాయపడినయ్ కొంతమందికి. నెత్తురుతో మలినపడిపోయి ఉన్నాయ్ మరికొంతమంది మొహాలు.

"వచ్చేశారు.. అందరూ బయటికి వచ్చేశారు. లోపల ఇంకెవరైనా ఉన్నారా?" ఆందోళనగా అడుగుతూ తను కూడా బస్సుమీదికి ఎక్కబోయిన ప్రెసిడెంటును అతి బలవంతంగా ఆపి, దూరంగా లాక్కుపోయాడు చెన్నకేశవులు.

వెనుక భాగంలో ఉన్న మంటలన్నీ బస్సును పూర్తిగా ఆక్రమించుకోవటమే అందుకు కారణం.

చూస్తూ చూస్తూ ఉండగానే సర్వనాశనం అయిపోయింది అది.

* * *

"ఓరోరి.... నువ్వు నిజంగా మొనగాడివే అబ్బయ్యా.... నూటమూడు జొరంతో ఉండి కూడా నలభైమందిని బస్సులో నుంచి బయటికి లాగినవ్ చూడు. అదీ మొనగాడితనమంటే.... నాకు నచ్చావ్ అబ్బయ్యా. బాగా నచ్చేసినవ్...' చీకట్లు దట్టం అవుతున్న సమయంలో రమణాచారి ఇంటి దగ్గరకు వచ్చి, ఇంటి పక్కన ఉండే పాకలో చిరుచాపమీద పడుకుని ఉన్న మనిషిని పలుకరించాడు ప్రెసిడెంటు.

ఒంట్లో ఉన్న ఓపికనంతా కూడగట్టుకుని చాపమీద లేచి కూర్చున్నాడు ఆ మనిషి."ఆళ్ళందరికీ ఇంకా తలరాతలు తిన్నగా ఉన్నట్లున్నయ్.అందుకే బతికి బయట పడ్డారు. నేను చేసింది ఏమీలేదు. ఆ చిల్లరకొట్టు మనిషి.." అంటూ పక్కకు చూశాడు.

తన పెళ్ళాంతో చెప్పి, పెద్ద కంచుచెంబు నిండా వేడి వేడి పాలు పోయించుకుని అప్పుడే ఆ పాకలోకి వస్తున్నాడు చెన్నకేశవులు.

"మా ఊరు మొత్తానికి ఈ రమణాచార్లుగారే దేవుడు. కాలునొచ్చినా, కన్ను నొచ్చినా మమ్మల్ని ఆదుకునే మహానుభావుడు. తిండి సరిగ్గా లేకపోవడం వల్ల నీకు జ్వరం వచ్చిందని, వేరే రోగం ఏదీ లేదని నాకు చెప్పాడు. ఇదిగో అబ్బయ్యా... పటికబెల్లం వేసి కాచి ఇచ్చింది మా అమ్మి... తాగేసి పండుకో. తెల్లారేసరికి తగ్గిపోతుందిట..." చాపమీద కూర్చుని ఉన్న మనిషిని చూసి సంతోషంగా చెప్పి, కంచు చెంబు అతనికి అందించాడు.

కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా చూసి ఆ చెంబు తీసుకున్నాడు ఆ మనిషి. పెదవులకి ఆనించుకుని గటగటా తాగేశాడు ఒక్క నిమిషంలో.

"ఆచార్లుగారు చెప్పింది నిజమే. ఆకలిమీద ఉన్నాడు. నీ ఇంటికి తీసుకుపోయి దండిగా తినబెట్టు. ఎంతయితే అంత నేను ఇచ్చేస్తాను" చిన్న కంఠంతో చెన్నకేశవులు చెవిలో ఊదాడు ప్రెసిడెంటు.

"అమ్మాయిగారు ఎలా ఉన్నారు? తలమీద దెబ్బ తగ్గిపోయిందా?" ఆయన్ని అడిగాడు చెన్నకేశవులు.

తగలబడిపోయిన బస్సులో డ్రైవర్ వెనకాల ఉన్న సీట్లోనే కూర్చుంది ఆయన కుమార్తె. మర్రిచెట్టును ఢీ కొట్టినప్పుడు తలకు దెబ్బతగిలి కళ్ళు తేలేసింది. చేతులమీద మోసుకుంటూ బయటికి తీసుకువచ్చాడు చాపమీద కూర్చున్న మనిషి.

"ఇంకొక్క క్షణం ఆలస్యం అయ్యుంటే బస్సుతో పాటు తాను కూడా తగలబడి పోయి ఉండేది. సంతోషంగా జరిగిపోవాల్సిన నాగమ్మతల్లి పూజ ఏడుపులు మొత్తు కోళ్ళతో ముగిసిపోయి ఉండేది. అంతా ఈ అబ్బయ్య చేసిన సాయం. ఈ జన్మలో మర్చిపోలేం..." అన్నాడు ప్రెసిడెంటు.

"మీ సింగడు లగెత్తుకుంటూ వస్తున్నాడు. మీ కోసమే అయ్యుంటుంది. అటు చూడండయ్యా..." అన్నాడు చెన్నకేశవులు.

ప్రెసిడెంటుగారింట్లో నమ్మకంగా పనిచేసే మనిషి ఆ సింగన్న.... చరాచరా వచ్చి పాకముందు నిలబడ్డాడు.

"ఏందిరా సింగన్నా? ఏందీ హడావుడి" లాల్చీజేబులోంచి పొగాకు ఉండ తీసి, చుట్ట చుట్టటానికి సిద్ధం అవుతూ అడిగాడు ప్రెసిడెంటు.

"తగలబడిపోయిన బస్సు దగ్గరికి పోలీసులు వచ్చారయ్యా. మీకోసం కబురెట్టారు" చెప్పాడు సింగన్న.

ఎందుకో చటుక్కున తలతిప్పి చాపమీది మనిషివైపు చూశాడు చెన్నకేశవులు.

బస్సులో ఉన్న ప్రయాణికుల్ని రక్షించిన మనిషి అతను. మీసం మీద చెయ్యివేసి నిలుచోవాల్సిన హీరో. ఒంట్లో వున్న జ్వరం మరింతగా పెరిగిపోయినట్లు ఒక్కసారిగా కాంతి తగ్గిపోయింది అతని మొహంలో. అప్పటికప్పుడు చాపమీద నుంచి లేచి దూరంగా పరిగెత్తుతాడేమో అనిపించేటంత అలజడి అతనిలో అగుపించింది.

జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. రోడ్డుమీది గోతుల్ని సరిగ్గా చూసుకోకపోవడం వల్ల ఈ గోల మొదలయింది. దెబ్బలు తగలటమే తప్ప ఎవరికీ ఏమీ ప్రమాదం లేదు. డ్రైవర్ కూడా తేరుకున్నాడు. ఇంకా ఈళ్ళు రావటం దేనికి? నోటికొచ్చింది

కాయితాలమీద రాసుకుని వచ్చిన దారినే వెళ్ళిపొమ్మనండి. ఊళ్ళోకి తెస్తే తిండి దండగ..." తనకు తెలియకుండానే ప్రెసిడెంటుగారికి సలహా ఇచ్చాడు చెన్నకేశవులు.

"అంతేనంటావా?" చుట్ట వెలిగించుకుంటూ అన్నాడు ప్రెసిడెంటు.

"అంతేనయ్యా. అంతగా కావాలంటే ఆ డ్రైవర్‌ని, కండక్టర్‌ని ఎంటబెట్టుకుని పొండి... శుభమా అంటూ మనం పూజలు చేసుకుంటున్నప్పుడు ఆళ్ళు మన ఊళ్ళోకి రావడం అనవసరం" తడుముకోకుండా చెప్పాడు చెన్నకేశవులు.

మాటలు ప్రెసిడెంటుకే చెప్పాడు అతను. చూపులు మాత్రం చాపమీద ఉన్న మనిషివైపే ఉన్నాయి.

సగానికి సగం తగ్గిపోయింది ఆ మనిషి మొహంలోని అలజడి. పెద్దప్రమాదం తప్పిపోయినట్లు మొహంమీద ప్రత్యక్షం అయిన చెమట తుడుచుకున్నాడు.

"రండి దొరగారూ... ఆలస్యం అయితే అక్కడ ఆళ్ళు గోలగోల చేసేత్తరు" అనుమానంగా సింగన్న హెచ్చరించడంతో చుట్టపొగ గుప్పుగుప్పున బయటికి వదులుతూ వీధిలోకి పోయాడు ప్రెసిడెంటు.

"రమణాచార్లుగారికి చెప్పి వస్తా..... నిన్ను మా ఇంటికి తీసుకుబోతా. కదల కుండా పడుకో..." చాపమీది మనిషికి చెప్పి తాను కూడా పాకలోనుంచి బయటికి వచ్చాడు చెన్నకేశవులు.

వెంటనే ఆలస్యం అనేది లేకుండా ఇంటిముందే కనిపించాడు అతనికి ఆ వైద్యశిఖామణి.

"ఆ అబ్బయ్యని నేను మా ఇంటికి తీసుకు..." అంటూ మొదలుపెట్టబోయిన చెన్నకేశవుల్ని మధ్యలోనే ఆపేశాడాయన.

"అందరూ వింటూ ఉండగా అధికప్రసంగం బాగోదని సరైన తిండిలేక అతనికి జ్వరం వచ్చిందని చెప్పాను. అది నిజం కాదు" చిన్నకంఠంతో అన్నాడు.

"నిజమేంటి సామి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు చెన్నకేశవులు.

"దెబ్బలున్నాయ్.... వీపునిండా పెద్దపెద్ద గాయాలు ఉన్నాయ్. వెదురు చువ్వతో ఇష్టం వచ్చినట్లు ఎవరో బాదిబాది వదిలారు. ఒళ్ళంతా వాతలు తేలిపోయి ఉంది. గాయాలు చీముపట్టి జ్వరం వచ్చింది" నిజం ఏమిటో బయటపెట్టాడు వైద్యుడు.

ఏం మాట్లాడాలో, ఆ మాటల్ని ఎలా అర్థం చేసుకోవాలో అర్థం తెలియకక తల బరుక్కున్నాడు చెన్నకేశవులు.

ఛట్‌మంటూ అతని కళ్ళముందు మెదిలారు జీపుకారులో వచ్చి తమకు ఫోన్ చెయ్యమని చెప్పిన ఆగంతకులు.

"వాళ్ళపనే అయ్యుంటుందా అది? వాతలు తేలేటట్టు కొట్టింది వాళ్ళే అయ్యుంటారా?"

"ఏంటి చెన్నకేశవులూ? ఏంటి ఆలోచిస్తున్నావ్?" రమణాచార్లుగారు పలుకరించే సరికి మటుమాయమైపోయాయి అతని ఆలోచనలు.

"అయ్యగారూ... ఆ దెబ్బల మూలకంగా అతనికి ప్రమాదం ఏదయినా..." అని అనబోతుండగా మరోసారి మధ్యలోనే అడ్డుకున్నాడు వైద్యుడు.

"అబ్బెబ్బే... అటువంటిదేమీ లేదు. ఏదైనా ఉండి ఉంటే అతను అసలు లేచి నిలబడగలిగిఉండేవాడు కాదు. బస్సు దగ్గరికి వచ్చేలోపలే రోడ్డుమీద విరగదీసుకు పడిపోయి ఉండేవాడు" అన్నాడు.

పొదల్లో తాను చూసినప్పుడు ఆ మనిషి తెలివిలేకుండా పడిపోయి వున్న పరిస్థితి మళ్ళీ కనులముందు మెదిలింది చెన్నకేశవులకి.

ఈసారి ఒక్కక్షణం కూడా ఆగలేకపోయాడు. జీపుకారు వచ్చి తన దుకాణం దగ్గర ఆగినక్షణం నుంచీ మొదలుపెట్టి జరిగినదంతా వైద్యుడికి చెప్పేశాడు.

"ఆ దొంగనాబిడ్డలు ఇతనికోసమే వెతుకుతున్నారు. వివరం తెలిస్తే తప్పకుండా ఇక్కడికి వచ్చేస్తారు..." అని కూడా చెప్పాడు.

సీరియస్‌గా పదిక్షణాలపాటు ఆలోచించి తల ఊపాడు వైద్యుడు. "ఇవాల్టికి ఇక్కడే ఉంచేయ్. జ్వరం తగ్గటానికి, గాయాలు నెమ్మదించటానికి సూదిమందు ఎక్కిస్తాను. రేపు సాయంత్రానికల్లా బాగా తేరుకుంటాడు. విషయం చెప్పి ఊరు దాటించేద్దాం. ఎంతలేదన్నా నలభైమందిని కాపాడినవాడు. సాయం చేయటం మనకి చాలామంచిది" చిన్నగా చెప్పాడు.

నచ్చాయి చెన్నకేశవులకి ఆ మాటలు. "మా అమ్మికి చెప్పి తినటానికి తిండి తీసుకువస్తాను" అంటూ వీధిలోకి బయలుదేరాడు.

"ముక్కలు చెక్కలు వద్దు. జ్వరం ఉంది కదా... తేలిగ్గా అరిగేవి తీసుకో" పెద్దగా అరిచి చెప్పాడు వైద్యుడు.

పాకలో చాపమీద కూర్చున్న మనిషి మహా తాపత్రయపడిపోతున్నాడు వారిద్దరి మాటల్ని చెవిన వేసుకోవటానికి. వైద్యుడు ఆఖర్లో అరిచిన అరుపు ఒక్కటే అర్థం అయింది అతనికి.

"నువ్వు ఇక్కడ ఉండగా నీకు వచ్చేబాధ ఏదీ ఉండదు. నెమ్మదిగా ఉండు. నేను నాగమ్మతల్లి గుడి దగ్గరికి పోయొస్తా" పాక దగ్గరికి పోయి అన్యాపదేశంగా అతనికి ధైర్యం చెప్పాడు రమణాచార్లు.

భుజాలమీది ఉత్తరీయం సరిచేసుకుంటూ వీధిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. పదేపది నిమిషాలపాటు కదలకుండా చాపమీదనే ఉండిపోయాడు ఆ మనిషి. పదినిమిషాల తరువాత, నెమ్మదిగా లేచాడు. కళ్ళుగిర్రున తిరిగినట్లున్నాయ్. దగ్గర్లో ఉన్న ఒక గుంజ పట్టుకుని, బ్యాలెన్స్ నిలుపుకున్నాడు. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ తాను కూడా వీధిలోకి బయలుదేరాడు.

అక్కడికి చాలా దగ్గర్లోనే ఉన్నట్లుంది వైద్యుడు చెప్పిన నాగమ్మగుడి. ఊరి జనమంతా అక్కడే గుమికూడి ఉన్నట్టు.... గాలి వాలున తెరలు తెరలుగా వినవచ్చింది సందడి.

మైకులు పెట్టారు అక్కడ. భక్తిరసాన్ని విరజిమ్మే పాట ఒకటి ఆ సందడితో పాటు వినిపిస్తోంది.

గుండెలనిండా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు ఆ మనిషి. మొహంమీదికి పడుతున్న దుబ్బుజుట్టు వెనక్కి నెట్టుకుంటూ పక్కకి తిరిగి ఊరి బయటికి తీసుకుపోయే దారివైపు బయలుదేరాడు.

పాతికఅడుగుల దూరం మాత్రమే పోయాడు అతను. ఉన్నట్లుండి అతని దారికి అడ్డంగా ప్రత్యక్షం అయింది ఒక ఆడమనిషి.

ముప్పయి అయిదు, నలభై సంవత్సరాల మధ్యలో ఉంటుంది వయస్సు. గుండ్రటి మొహం. పెద్దపెద్ద కళ్ళు. పెద్ద తలకట్టు.

ఎక్కడివాడక్కడ ఆగిపోయి ఊపిరి బిగపట్టేశాడు ఆ మనిషి.

వీధిదీపం వెలుగుపడి మిలమిల మెరిసిపోతున్నది ఆ తలకట్టు. నడుముని దాటి మరో మూరెడు కిందివరకూ కనిపిస్తోంది.

"వెళ్ళిపోతున్నావా? అందరూ గుడిదగ్గరికి పోయి దండాలు పెట్టుకుంటుంటే నువ్వు మాత్రం దొంగలాగా పారిపోతున్నావా?" నడుము మీద చేతులు వేసుకుని అత్యంత గంభీరంగా అడిగింది ఆమె.

గొంతు ఎండుకుపోయినంత పని అయ్యింది ఆ మనిషికి. తగ్గిపోతోంది అనుకుంటున్న జ్వరం తిరిగి పెరిగిపోతున్న అనుభూతి కలిగింది.

"నువ్వు.... నువ్వు ఎవరివి?" తడబడకుండా ఉండటానికి ప్రయత్నంచేస్తూ అడిగాడు. కిలకిలా నవ్వింది ఆమె.

గుండెలు పట్టేసినంత పనైంది ఆ మనిషికి. ఊపిరి ఆగిపోయిన అనుభూతి కలిగింది. తెల్లగా ఉన్నది ఆమె పలువరుస. ఎంత తెల్లగా అంటే అప్పుడే పితికిన ఆవుపాల మీది నురగమాదిరి తళతళలాడిపోతోంది. "మాట్లాడవేంటి? నోరు పడిపోయిందా?"ఉన్నట్లుండి మళ్ళీ సీరియస్‌గా చూస్తూ అడిగింది ఆమె.

"మాట్లాడాను కదా... నువ్వు ఎవరివి అని అడిగాను కదా?" అతి ప్రయత్నం మీద గొంతు పెగల్చుకుంటూ అడిగాడు.

ఆమె తలను కొంచెంగా ముందుకువంచి, కనుబొమల్ని చిత్రవిచిత్రంగా కదిలిస్తూ, సూటిగా చూసింది అతని ముఖంలోకి.

కంపించటం మొదలుపెట్టాయి ఆ మనిషి కాళ్ళు, చేతులు. గొంతు ఎండుకు పోతున్నట్లుగా కూడా అనిపించడం మొదలయింది.

పుట్టలోనుంచి బయటికి వచ్చేటప్పుడు, తమను గమనించి గొడవ చేయటానికి ప్రయత్నించేవాళ్ళవైపు అలాగే చూస్తాయి పాములు. పడగని కొంచెంగా ముందుకు వంచి నాలుకల్ని అతి వేగంగా కదిలిస్తూ-

"నాగమ్మవా తల్లీ నువ్వు? నాగమ్మవేనా?" జీరపడిన కంఠంతో అస్పష్టంగా అడిగాడు.

విసురుగా తలెత్తి, ముఖంమీదికి పడిపోబోతున్న కేశాల్ని వెనక్కి విదిలించుకున్నది ఆమె. 'నాగమ్మయితే ఏంటి? కాకపోతే ఏంటి? ఇప్పుడు నువ్వు చేస్తున్నదేంటి?' గంభీరంగా అడిగింది.

రెండుచేతుల్నీ పైకెత్తి నమస్కారం చేయాలన్న కోరికను అతి బలవంతంగా అదుముకున్నాడు ఆ మనిషి.

'వెంటపడుతున్నారు తల్లీ! ఏదో ఒక విధంగా నన్ను పట్టుకుని మళ్ళీ వెనక్కి తీసుకుపోవాలన్న పట్టుదలతో వేటకుక్కల మాదిరి తరుముకుంటూ వస్తున్నారు. ఈసారి నన్ను ప్రాణాలతో ఉంచరు. చంపేసి ఏదో ఒక గోతిలో కప్పెట్టేస్తారు' తడబడుతున్న కంఠంతో తన వ్యధను ఎరుకపరిచాడు.

'ఏడిశారు... ఎవరురా వాళ్ళు? ఏమని అనుకుంటున్నారో తమని గురించి? నేను ఒకదాన్ని ఇక్కడ ఉన్నానని తెలియదా? చూస్తూ ఊరుకుంటుందని నువ్వు కూడా భ్రమపడుతున్నావా?' పెద్దపెద్ద కళ్ళని ఇంకా పెద్దవి చేసి గిరగిరా తిప్పుతూ అడిగింది ఆమె.

అంత అయోమయ పరిస్థితిలో కూడా చిన్నగా నవ్వకుండా ఉండలేకపోయాడు ఆ మనిషి.

"జీపు డ్రైవర్‌తో కలుపుకుంటే మొత్తం అయిదుగురు ఉన్నారు తల్లీ వాళ్ళు. నాగపూర్ నుంచి తెప్పించిన నాటు రివాల్వర్లు, పేష్కప్పులు ఉన్నాయి. నన్ను చంపిపారేసినా వాళ్ళని ఎవరూ ఏమీ చేయలేరు. పెద్ద పెద్ద పదవుల్లో ఉన్నవాళ్ళ అండదండలు పుష్కలంగా ఉన్నాయి వాళ్ళకి. నువ్వు ఇంకో వంద కోడెనాగుల్ని

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Vetti+1

* * *